

Arrest

nr. 157 399 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Tegen deze beslissing dient verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in dat wordt verworpen bij arrest nr. 157 400 van 30 november 2015.

1.3. Op 25 september 2014 diende verzoeker tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet .

1.4. Op 18 mei 2015 werd de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij op 24.08.2013 gehuwd is met mevrouw [M.S.D.] (in het bezit van E+kaart) en dat zij samen een kind verwachten. (inmiddels geboren op 17.11.2014) Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

1.5. Eveneens op 18 mei 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Waar verwerende partij in hoofdorde een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opwerpt voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bestreden, aangezien er volgens haar geen samenhang is met de eerste bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen uitsluitend bij hem ligt. Te dezen is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou bovendien een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wat strijdig is met artikel 13 EVRM (cf. punt 2.2).

Om deze reden dient de eerste opgeworpen exceptie van ontvankelijkheid van het beroep te worden verworpen.

2.2. De Raad dient op te merken dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van een middel dat gestoeld wordt op een schending van een bepaling van het EVRM, in casu artikel 8 EVRM. Verwerende partij vermag in haar nota niet dienstig vooruit te lopen op een behandeling van deze grief door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

De tweede exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij omdat naar haar oordeel het bestreden bevel voortvloeit uit een gebonden bevoegdheid en verzoekende partij om die reden geen belang heeft bij haar beroep, dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zwangere echtgenote en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen: □ de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, □ de omvang van de banden in de staat, □ de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. □ de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. □ Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014). De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is gegrond."

3.2. De Raad dient vast te stellen dat verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel een volledige copy paste vormt van zijn betoog ter ondersteuning van het zelfde middel dat ontwikkeld werd in het in punt 1.2. bedoelde beroep. Aangezien de bestreden beslissingen ook handelen over een tijdelijke scheiding, die niet los kan bekeken worden van de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dringt zich dezelfde analyse op.

3.3. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM waarnaar verzoeker ten onrechte verwijst in zijn verzoekschrift. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.4. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

3.5. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker "could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands")

3.6. De gemachtigde wijst er in de eerste bestreden beslissing op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, in wezen enkel een tijdelijke terugkeer en een tijdelijke scheiding inhoudt die in beginsel niet leidt tot een verbreking van het gezinsleven. Dit kan worden beschouwd als een afweging in het licht van artikel 8 EVRM. De gemachtigde kan hierin worden gevolgd. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Uit artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat hij van rechtswege is toegelaten tot verblijf in functie van gezinshereniging met zijn echtgenote voor zover hij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover hij zijn aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de tijdelijkheid van de verwijdering moet worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens volgt dat wanneer verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op negen maanden gesteld. Indien verzoeker toch zou willen gebruik maken van artikel 9 van de Vreemdelingenwet gaat het ook om een tijdelijke scheiding, met name de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

3.7. Verzoeker toont met zijn weinig concreet betoog niet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zijn gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker, die na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum kort verblijf in oktober 2014 op illegale wijze in het Rijk verbleef, blijkens de in punt 1.2. bedoelde beslissing niet onwetend kan zijn van het belang van een visum gezinsherenging en die via een visum type C heeft gepoogd de Belgische autoriteiten voor een fait accompli te plaatsen, toont evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan om bij zijn echtgenote en voorgehouden gezamenlijke kind(eren) – immers brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling in de nota "*Verzoekers echtgenote beviel op 17 november 2014 van een dochter, die weliswaar niet verzoekers naam draagt*" en geeft hij geen details over hun eventuele tweede kind waarvan zijn echtgenote zwanger is – te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde en de belangen van de Belgische Staat die gelegen zijn in het doen naleven van de verblijfsreglementering. Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

3.8. De bindingen die verzoeker met België zou hebben ontwikkeld vanaf zijn aankomst in België in oktober 2014 zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan. Voorts poneert verzoeker dat de bedoeling van de bestreden beslissing is hem om het even welk verblijfsrecht te weigeren en dat dit een inmenging vormt in zijn privéleven maar de Raad ziet niet op grond waarvan verzoeker de verwerende partij deze intentie toedicht.

3.9. Voor wat betreft het belang van het kind, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoonbaar dat de kinderen van zijn echtgenote zijn kinderen zijn. Alleszins toont verzoeker niet aan dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat een tijdelijke scheiding inhoudt met zijn echtgenote en de voorgehouden kinderen, en waarvan de bestreden beslissing gewag maakt, in de bovenvermelde geschetste omstandigheden strijdig is met het belang van de kinderen. Voorts wijst de verwerende partij er in haar nota terecht op dat verzoeker grotendeels een copy paste doet van een artikel dat terug te vinden is op de website van Kruispunt Migratie-Integratie (<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/ehrm-benadrukt-hoger-belang-van-het-kind-bij-belangenafweging-artikel-8-evrm>). Verzoeker plakt nagenoeg het volledige artikel letterlijk in zijn verzoekschrift en voegt er enkel aan toe "*In casu is de fair balance toets niet gebeurd. Het middel is gegrond*". Dergelijk betoog toont niet in concreto een schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Ten slotte wenst de Raad nog te benadrukken dat verzoekers omstandigheden niet de omstandigheden zijn van het in het verzoekschrift aangehaalde arrest Jeunesse van het EHRM. Heel het gezin, met uitzondering van de Surinaamse vrouw, had de Nederlandse nationaliteit. Bovendien had ook de vrouw bij haar geboorte de Nederlandse nationaliteit, maar verloor ze die onvrijwillig. De vrouw verbleef bovendien meer dan 16 jaar in Nederland.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending van een substantiële vormvereiste aan.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing dient vernietigd te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door een attaché, maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

Het middel is gegrond.”

3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft de wetsbepaling weer te geven die zou voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging enkel *“handgeschreven”* zijn handtekening op een bestuurlijke beslissing zou kunnen plaatsen en dat het hem verboden is hierop een (gewone) elektronische handtekening aan te brengen. De Raad van State oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing zoals in casu immers dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Er moet worden benadrukt dat een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing om zodoende diens bevoegdheid tot het treffen ervan te kunnen nagaan. De auteur kan in casu duidelijk geïdentificeerd worden, namelijk attaché P.D. In casu zijn er geen elementen die een aanwijzing inhouden dat de handtekening op de bestreden beslissing niet zou zijn geplaatst door attaché P. D., zodat er geen reden is om te twijfelen aan het feit dat attaché P. D. wel degelijk de bestreden beslissing nam. Dat deze de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen wordt niet betwist door verzoeker.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA